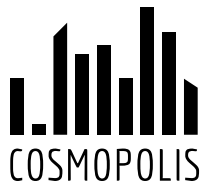

Tři lidé dokážou udržet tajemství...
Pokud jsou dva z nich mrtví.

TÍŽIVÉ TICHO

ROBERT
BRYNDZA

COSMOPOLIS

Robert Bryndza
TÍŽIVÉ TICHŮ

Tři lidé dokážou udržet tajemství...
Pokud jsou dva z nich mrtví.

TÍŽIVÉ TICHO

ROBERT
BRYNDZA

Věnováno Sally

„Tajemství lze udržet nanejvýš mezi třemi osobami,
ovšem za předpokladu,
že alespoň dvě z nich jsou už na pravdě boží.“
– BENJAMIN FRANKLIN –

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

FEAR THE SILENCE

Robert Bryndza

Copyright © Raven Street Ltd 2023

Robert Bryndza has asserted his right to be identified as the author of this work.

Translation © Kateřina Elisová, 2023

Cover © Henry Steadman, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu *Fear the Silence*, vydaného nakladatelstvím

Raven Street Publishing v roce 2023, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Henry Steadman

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023
jako svou 8681. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7047-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-7046-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3687-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

1

Jak se stalo, že nejhorší den mého života začal jako jeden z nejlepších? V tu ospalou neděli se nedělo nic převratně vzrušujícího. Byl to prostě jeden z těch slastných, líných dní – dlouho v posteli, dobrý sex, káva, pořádná snídaně se spoustou smažené slaniny, vajíček, žampionů a fazolí. A noviny u krbu. Naprostá pohoda a štěstí s mým manželem Willem. Jakmile odbila pátá a já se musela připravit do práce, bylo těžké se od toho všeho odtrhnout.

Když jsem vyšla z domu na stezku na nábřeží Temže, byla zima. Nad domy z červených cihel na druhé straně řeky zářilo zapadající slunce a voda v soumraku nabírala inkoustový nádech.

Otočila jsem se zpátky směrem k našemu domu, kde stál Will v arkýřovém okně v horním patře a jeho rozcuchané kaštanové vlasy zářily ve světle z ložnice. Měl na sobě své nedělní tepláky a starou mikinu s logem skupiny Nirvana a v náručí držel malou bílou kočku. Luna byla tulačka, kterou krmil, a zrovna jsme se bavili o tom, že nainstalujeme kočičí dvířka, ale jako všechny naše diskuse jsem ji musela přerušit, protože jsem šla do práce.

Poslal mi pusu a zamával Luninou tlapkou. Vypadal tak spokojeně. Bláznivě spokojeně. Tak si budu navždy pamatovat ten poslední pohled na něj. Zamávala jsem mu a pak jsem se rychlým krokem

vydala k metru. Slyšela jsem savý zvuk proudu, který se kolem mě valil. Vítr se hnal přes vodu přímo proti mně. Shrbila jsem se, ale ve flísové bundě jsem se stejně třásla zimou. Příští týden se změní čas, což znamenalo, že brzy budu jezdit do práce a z práce za tmy. Správná chvíle vyhrabat zimní kabát.

Žili jsme v řadovém domě v klidné uličce na břehu řeky ve čtvrti Bermondsey, což je místo, kde se bydlí strašně draze. Will pochází z bohaté rodiny a dům jsme dostali jako svatební dar. Moje matka nám dala sadu steakových nožů, což vám může posloužit jako určitá představa o našem rozdílném zázemí. Samozřejmě jsem za tak velkorysý dar cítila vděčnost. S Willem jsme manželé téměř čtyřicet let, ale jeho matka Marelle mi svoji štedrost ráda neustále připomíná.

Na stanici metra Bermondsey to bylo jen kousek a jízda čtyři stanice do Westminsteru v prázdném vagonu probíhala v naprostém klidu. Myslela jsem na Lunu a na celou tu věc s kočičími dvířky. Dokázala jsem si představit Marellin rozhovor s Willem.

„Williame, Maggie nikdy nechtěla děti – víš jistě, že nebude nic namítat proti kočce?“

Nebo...

„Williame, ráda dvířka pro kočku zaplatím. Bůh ví, že bych ráda zaplatila i za jesle, kdyby mi k tomu dala příležitost.“

Téma dětí vrhá na naše manželství dlouhý a temný stín. Pravdou je, že jsem děti nikdy nechtěla. Stejně jako Will. Seznámila jsem se s ním před devětadvaceti lety na medicíně, a když to mezi námi začalo být vážné, k tomuto bodu našeho společného života jsem se vyjádřila naprosto jasně. Chtěla jsem být doktorkou, co mi paměť sahá, a v průběhu let, kdy jsem stoupala po kariéřním žebříčku

a stala jsem se atestovanou lékařkou, jsem svého rozhodnutí nikdy nelitovala. Ale jak jsme stárli a Will vyměnil kariéru soudního lékaře za profesi interiérového designera a projektového manažera, vnímala jsem, že se jeho postoj změnil. Pozoroval, jak jeho starší bratr Hugo vychovává děti, a jeho sestra dlouho nemohla přijít do jiného stavu. Will pochází z rodiny, která klade velký důraz na zanechání určitého odkazu. Teď je mi sedmačtyřicet a můj čas na početí přirozenou cestou, bez IVF, už v podstatě pominul, což mi přináší úlevu.

Následující víkend nás Marelle pozvala na oběd do svého domu na venkově. Nevyhnutelná kočičí konverzace by se nepochybně stočila na téma dětí. Kdybych měla námitky proti myšlence adoptovat Lunu, byl by to pro Marelle další důkaz mé nechuti k dětem. Kdybych souhlasila, myslela by si, že je to poslední hřebíček do rakve jejího přání, abychom založili rodinu? Věděla jsem, že stále chová naději, že se vzpamatuju a budu uvažovat o IVF. Mluvit s Marelle bylo jako hrát šachy na úrovni velmistrů – vždycky se zdálo, že je o několik tahů napřed. Potřebovala jsem zjistit, co si myslí Will, abych nepadla do léčky.

I když byla zima a tma, na Westminsterském mostě vládl ruch a zdálo se, že jsem jediný člověk přecházející na sever proti proudu fotografujících turistů. Poryvy studeného větru od řeky mi vháněly slzy do očí, a když jsem zvedla hlavu, Big Ben odbíjel tři čtvrtě. Rozzářené ciferník hodin a vysoká řada oken v budově parlamentu se žlutě třpytily a odrážely se ve vodě. Ačkoli jsem tuto cestu absolvovala každý den, moje „já pocházející ze severu“ pohled na tyto slavné londýnské památky stále vzrušoval.

Spěchala jsem na druhou stranu, protože jsem nechtěla přijít pozdě na šestou, kdy mi začínala směna, a vystoupala jsem po schodech

rozlehlého komplexu nemocnice Guy's and St Thomas'. Kývnutím jsem popřála dobrý večer řadám pacientů zaparkovaným před hlavním vchodem na invalidních vozících, střídavě potahujících z cigaret a kyslíkových masek, a sjela jsem jedním ze služebních výtahů do přízemí. Nemocnice nedávno zrekonstruovala oddělení úrazové péče a pohotovosti, takže vznikl světlý, moderní prostor. V hlavní části vládl ruch a hluk. Když jsem došla ke dveřím odpočívárny, ven právě spěchala moje přítelkyně a kolegyně doktorka Diane Kochanowski. Bylo jí něco málo přes padesát, tedy o pár let víc než mně, měla olivovou pleť a ocelově šedé vlasy nosila ostříhané na ježka.

„Ahoj, Mags, ještě jsem se nezastavila. Vezou nám M10. Pět minut. Mladý muž, několik bodných ran.“ Mluvila a zároveň si natahovala nový pár latexových rukavic.

Všechny úrazy a zdravotní stavy mají svůj kód. Označení *M10* znamenalo *penetrující trauma, střelné nebo bodné zranění*. Používali jsme ho depresivně často.

Vběhla jsem do místnosti pro personál, kde jsem nacpala tašku do skříňky, převlékla se a umyla. O několik minut později jsem se vynořila na oddělení. Kolem mě spěchali dva zdravotníci s lůžkem, na němž vezli do nejbližší resuscitační místnosti krvácejícího mladíka.

Tušila jsem, že mě čeká rušná noc.

2

Pacient vypadal na teenagera. Oblečení na horní polovině těla měl rozstřížené a hrudník a břicho mu zakrývala změť kompresních obvazů nasáklých krví.

Následovala jsem zdravotníky do resuscitační místnosti a s nacvičenou rychlostí jsme mladíka zvedli na vyšetřovací stůl. Můj tým pro tuto směnu sestával z Diane a dvou zdravotníků z traumatologie, Raje a Kelly. S Barrym, vedoucím záchranářem, jsem pracovala už léta. Měl pištivý irský přízvuk připomínající bývalého poslance Evropského parlamentu Iana Paisleyho, který se nehodil k jeho drsným rysům, díky nimž připomínal medvěda.

„Ten chlapec se jmenuje Kyle Lewis. Je mu patnáct let. Má sedm bodných ran v hrudníku a bříše,“ řekl.

Mladík byl napůl v bezvědomí, namáhavě dýchal a tvář křivil bolestí. Měl oholenou hlavu a hubené, propadlé tváře. Po špinavém obličejí se mu táhly šmouhy po slzách.

„Nemůžu... dýchat,“ zachroptěl.

„Kyle, jmenuju se Maggie. Jsem lékařka. Jsi v bezpečí.“ Opatrně jsem mu zvedla z hrudi chuchvalec obvazů nasáklých krví. Bodné rány byly hluboké a vypadaly jako následek zběsilého útoku. Jeho sípavý dech ukazoval na pneumotorax, což znamenalo, že se mu

vzduch dostává do plic bodnou ránou na hrudi. A z rány poblíž srdce stříkalo velké množství krve. „Šest jednotek 0 negativní, pětáctyřicet miligramů morfia.“ Raj a Kelly se dali do práce, zaváděli nitrožilní infuze, přísun krve a tekutin. Mladíkovy oči se rozšířily a jeho tělo se začalo prudce třást. Ozval se dlouhý tón, když monitor srdečního tepu zaznamenal zástavu srdce. Viděla jsem, že pomalu přestává krvácet.

„Nůž vnikl až do pravé srdeční komory?“ zeptala se Diane.

„Myslím, že ano.“ Naklonila jsem se blíž. Tupý tón monitoru ukazující na jeho zhoršující se životní funkce se mi zavrtával do hlavy. Nemohla jsem dlouho rozvažovat. Pokud byla komora, která pumpuje krev do orgánů, rozedřená nebo rozříznutá, zvýšení krevního tlaku – jestli se pokusím znovu nastartovat srdce – by mohlo trhlinu rozšířit a způsobit nenapravitelné škody. Nebyl čas ho přemístít a připravit na operaci. Musela jsem se rozhodnout.

„Potřebuju komplet pro clamshell torakotomii. Připravte ho, pravou stranu.“ Jsem zkušený chirurg, ale urgentní torakotomie patří mezi choulostivé a riskantní zákroky. Zahrnuje otevření části hrudníku a improvizovanou operaci srdce. Raj a Kelly začali Kylea rychle intubovat. Na anestezii nebyl čas, ale museli mít k dispozici sedativa, kdyby se probral. Diane měla sterilní soupravu připravenou během několika vteřin. Obsahovala Gigliho pilku, řezač kostí vyrobený z dlouhého tenkého vroubkovaného ocelového drátu s rukojetí ve tvaru T na obou koncích, svorky, kleště, skalpel a nůžky na kosti.

Pět centimetrů pod Kyleovou pravou bradavkou jsem provedla deseticentimetrový řez přes vrstvy kůže a svalů. Dvěma plynulými pohyby – vlevo, vpravo – jsem Gigliho pilkou oddělila žebra. Diane

byla připravená s kovovou svorkou a nasadila ji do řezu. Když se svorka rozevřela, roztáhla žebra a otevřela dutinu. Krev uvnitř se zvedla a rozlila se po chlapcově hrudníku.

Vzhledem k takovému množství krve se zdálo pravděpodobné, že nůž pronikl do srdce. Bodná rána do srdce je téměř vždy smrtelná. Mladík ležel bez hnutí, oči zavřené. Jeho hrudník a trup byly zdevastované, ale tvář patřila zároveň chlapci i muži – silná i zranitelná. Byla by hrozná škoda, kdyby zemřel tak mladý. Představila jsem si ho zcela uzdraveného a v obleku, možná na jeho svatbě nebo první den v nové práci. Jizvy by mohly být pouhým tajemstvím. Jeho tvář nedotčená útokem.

„Kyle, zůstaň s námi. Neumírej!“ povzbuzovala jsem ho.

Raj přesunul světlo přímo nad nás, abych dobře viděla do Kyleovy hrudní dutiny. Se skalpelem jsem musela pracovat rychle a opatrně. Prořízla jsem vrstvy svalů a nervů, hrudní kost a pak masitý vak obklopující srdce. Diane opatrně posunula chlapcovu plíci, takže jsem konečně viděla jeho srdce. Měla jsem pravdu. Útok nožem poranil orgán a rozřízl levou srdeční komoru. Raj, Kelly a Diane se pustili do práce. Postupovali jsme plynule, aniž bychom museli mluvit. Kolegové zavedli sací trubici a rychle vyprázdnili hrudní dutinu a já jsem do srdečního svalu všila čtyři rychlé, úhledné stehy, abych ránu uzavřela.

Celá procedura trvala čtyři minuty.

Maska pumpovala do Kyleových plic kyslík a udržovala jeho mozek při životě. Natáhla jsem se, abych zkontrolovala zbytek srdce, a začala jsem orgán jemně prohmatávat rukou v rukavici. Ucítla jsem záchvěv. Srdeční sval sebou škubl a začal silně bít.

„Zaplaťpánbůh. Ten se jen tak nedá.“ Během své lékařské kariéry jsem toho viděla hodně a provedla jsem více než tucet urgentních torakotomických zákroků, ale teď poprvé se mi v rukách znovu rozbušilo srdce. K jeho opětovnému nastartování je obvykle potřeba šok. Kyle začal sám dýchat, a navíc se mu do tváře nahrnula barva. Dopřála jsem sama sobě okamžik úlevy a radosti.

„Zavřeme ho a připravíme na jednotku intenzivní péče. Všichni jste odvedli dobrou práci.“

Bude žít.

3

O pár hodin později jsme se sešly s Diane v odpočívárně. Zavládl vzácný klid a my jsme se na chvíli převlékly ze zakrvácených šatů. Mladík byl již stabilizovaný a sanitáři ho převezli na rentgen. Jeho dva kamarádi zemřeli na následky poranění dřív, než se dostali na pohotovost. Stála jsem u chladiče vody, zatímco Diane procházela mobil a ukazovala mi fotky svého nového psa, malého, temperamentního labradora.

„Zase se pohádám s Leonem kvůli tomu, že spí v naší posteli. V noci jsem se probudila namáčknutá úplně na okraji. A ten ztracený pes si hověl mezi námi.“

„Myslím, že si pořídíme kočku.“ Chtěla jsem Diane vyprávět o Luně, když do odpočívárny přišel jeden ze starších vedoucích lékařů, doktor Bryson, holohlavý muž kolem padesátky, oblečený v drahém modrém obleku s motýlkem.

„Dobrý večer, dámy.“ Přešel místnost a připnul na korkovou nástěнку oznámení. „V pátek v devět hodin ráno nás navštíví ministr zdravotnictví.“

„Půjde ze své kanceláře pěšky přes most, nebo bude trvat na tom, že pojede autem s doprovodem a zablokuje vjezd na ambulanci? Opět?“ zeptala se Diane ostrým tónem a vzhledla od telefonu.

Usmál se, přičemž ukázal poměrně znepokojivou řadu velkých zubů, a pak ji ignoroval.

„Doktorco Kendallová, chtěl jsem si s vámi rychle promluvit o vašem vstupu do řídicí skupiny pro novou dohodu o nadačním fondu. Máte po směně čas na odtučněné latté?“

Will měl zítra volno a já se těšila, že si k němu zalezu do postele, až mi skončí směna. Rozhovory s doktorem Brysonem nikdy neprobíhaly rychle. Miloval zvuk vlastního hlasu. Zaváhala jsem, ale nenapadla mě žádná výmluva.

Čelo doktora Brysona se svraštilo. Nebyl zvyklý slyšet slovo *ne*. „Zabere to jen deset minut. Mohla by to být dobrá příležitost, abyste se seznámila s představenstvem, Maggie. A získáte možnost mluvit do toho, jak budeme postupovat dál.“

„Samozřejmě. Sejdeme se ve Starbucks,“ přitakala jsem.

„Skvělé. Dobře, tak já vás opustím, dámy.“ Všiml si fotek štěněte na Dianině telefonu. „Áaa, nový pejsek?“

„Ano. Jmenuje se Frida.“

„Po Fridě Kahlo, té malířce?“

Diane vzhledla. „Ne, po Fridě z ABBY,“ odsekla vzdorovitě.

Doktor Bryson se smíchy zakuckal. „Jak milé. Můj José si rád hraje se štěňaty. Rostou tak rychle.“ S úsměvem nám kývl na rozloučení a odešel z místnosti.

„Myslíš, že José je jeho pes, nebo jeho přítel?“ zeptala se Diane.

Zasmála jsem se. „Nech toho.“

„Měla bys to zjistit. Nechceš se přeci chovat jako slon v porcelánu, když jsi v *řídicím výboru*.“

„Je to jen víc práce zadarmo.“